

LBRIS

We know
books

ALIN DUMITRAȘCU

TU 2.0

BUSOLA CARIEREI

FLOARE DE IRIS
Iași, 2025

EDITURA FLOARE DE IRIS

Iași, str. C. Negri, nr. 2-4

+4 0740 218 692

www.editurafloaredeiris.ro

editurafloaredeiris@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRAȘCU, ALIN

TU 2.0 Busola carierei : viață nouă - carieră nouă /

Alin Dumitrașcu. - Iași : Floare de iris, 2025

ISBN 978-630-6787-02-9

821.135.1

Editor: Linda Damian-Artsanyo

Redactor: Elena-Roxana Chirilă

Coordonator colecție: Irina-Mihaela Vasilescu

DTP: Szigyártó György

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii FLOARE DE IRIS.
Nicio parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nicio formă,
fără permisiunea scrisă a EDITURII FLOARE DE IRIS.

© Editura FLOARE DE IRIS Iași, 2025

Cuprins

Testimoniale	05
Prefață	15
Introducere. Secretul unui job care îți hrănește sufletul, nu doar buzunarul	21
Capitolul 1. Importanța întrebării „De ce?”	35
Capitolul 2. NU presupuneEEEE! Schimbă-ți mindsetul!	45
Capitolul 3. Ieșirea din zona de confort	69
Capitolul 4. Rutina - Disciplina	87
Capitolul 5. Dorința - Motivația.....	97
Capitolul 6. Focusează-te pe ceea ce îți dorești cu adevărat	113
Capitolul 7. Învață pentru jobul dorit – construiește-ți drumul spre succes	125
Capitolul 8. Profilul – Avatarul tău profesional	137
Capitolul 9. Prezentarea - cheia care deschide ușa carierei tale.....	171
Capitolul 10. Fii pregătit să aplici la 1000 de joburi și să participi la 10 interviuri de probă	191
Cuvânt de final.....	215
Rezumat	221
Evaluarea ta	231
Lecturi suplimentare recomandate	233
Epilog	235
Mulțumiri	237

Importanța întrebării „De ce?”

Te-ai surprins vreodată privind în gol, simțind că ești activ, că muncești, că tragi de tine... dar parcă ceva lipsește? Este ca și cum ai urca un munte și, când ajungi în vârf, realizezi că poate nu era muntele tău? Te-ai întrebat vreodată în tăcerea unei serii sau în haosul unei zile obositoare: „Pentru ce mă zbat?” Dacă da... respiră. Nu ești singurul.

Trăim într-o lume în care suntem încurajați să „reușim”, să bifăm obiective, să urcăm scări. Dar, rareori cineva ne întreabă cu adevărat: „De ce faci ceea ce faci?” Și mai rar ne oferim noi înșine un moment de liniște în care să răspundem la întrebarea: „De ce?”

Da, știi, pare banală, dar în spatele ei se ascunde una dintre cele mai profunde forme de curaj: Curajul nu înseamnă doar să mergi mai departe, ci să te oprești și să te întrebi: *Ce-mi doresc cu adevărat? Ce îmi face mintea agitată și nu-mi dă pace?* Doar acolo începe drumul tău real. Nu pentru ceilalți și nici pentru imagine, ci pentru tine, *pentru identitatea ta.*

Când „De ce-ul” devine flacăra care te ghidează...

Poate că ai un vis sau poate că vrei o schimbare. Sau poate ai o dorință ori un gând care te macină. Poate vrei să faci o schimbare în carieră, să începi ceva nou, să pleci din țară sau să rămâi. Oricare ar fi direcția în care simți chemarea, întrebarea-cheie NU este: „Cum să fac?”, ci „De ce vreau asta?”

Pentru că „De Ce-ul” tău este motorul, acel stimul motivator, este energia care te va ține în mișcare când apar obstacole, când e greu sau când ești singur și lumea nu te înțelege.

Când știi „De Ce”, faci ceva. Acest lucru capătă importanță deosebită și devine parte din identitatea ta. Devii mult mai bine ancorat și mult mai încrezător pentru că îți cunoști scopul. Dar dacă nu știi, rătăcești fără scop, acționezi fără sens și fără obiectiv, și asta te poate duce la o mare dezamăgire, poate chiar la depresie, atunci când îți dai seama că ai consumat atâta energie fără nicio direcție.

Îți dau un exemplu; doar gândește-te la el.

Vrei să îți cumperi o casă mai mare. În regulă. **Dar „De Ce”?**

Pentru mai mult spațiu, pentru confort sau poate vrei să demonstrezi lumii că ai reușit?

Știi ce e frumos, dar și dureros în același timp? Că adevărul eliberează. Chiar dacă, uneori, te pune față în față cu părțile tale ascunse și mai puțin bune. Poate că nici nu îți dorești cu adevărat o casă mai mare. Poate că îți dorești doar liniște sau libertate sau poate doar recunoaștere și să fii văzut.

Alt exemplu: vrei să schimbi cariera. Dar „De Ce”?

Pentru bani sau pentru timp liber? Pentru că simți că ai un potențial pe care actualul job nu îl valorifică sau poate că te-ai săturat să trăiești o viață care pare „corectă” din afară, dar care pe interior te usucă. Dacă nu-ți clarifici „de ce-ul”, riști să alergi toată viața pe o pistă greșită, să alergi cu viteză și entuziasm către un loc care nu-ți aparține.

Fără „de ce”, totul devine relativ.

Suntem învățați să începem cu întrebările cu *ce* și *cum*.

Ce carieră să aleg? Cum pot face bani mai repede? Ce pași urmez ca să ajung acolo? Dar foarte rar ne oprim să ne întrebăm: „De ce vreau, de fapt, asta?”

Aceasta este marea greșală. E ca și cum ai construi o casă minunată, dar pe o fundație instabilă. La primul cutremur - o dezamăgire, o criză, o pierdere - totul se prăbușește. Pentru că nu are rădăcini. Nu are o fundație solidă.

Adevărul este simplu: „De ce-ul” tău este temelia pe care se sprijină viața ta.

Știi răspunsul la „De ce-ul” tău?

Acest răspuns este puntea dintre valorile tale și deciziile pe care le iei zilnic. Dacă nu știi ce te mișcă în adâncul tău, riști să trăiești în funcție de valorile altora sau chiar fără valori și principii. Să muncești pentru visul altcuiva. Să te epuizezi din frica de a fi singur, nu din dorința de a iubi. Să alegi cu mintea, dar nu cu sufletul.

Exercițiul celor 5 „De ce”-uri - Găsește răspunsul tău.

Vreau să-ți ofer un instrument simplu, dar incredibil de puternic: este un mod prin care poți să sapi dincolo de suprafață. Te ajută să înțelegi ce se află, de fapt, în spatele alegerilor tale, să pătrunzi în profunzimea dorințelor tale.

Exemplu:

- 1 De ce vreau un job mai bun? - Ca să câștig mai mult.
- 2 De ce vreau să câștig mai mult? - Ca să-mi cumpăr ce-mi doresc.
- 3 De ce vreau acele lucruri? - Ca să mă simt bine.
- 4 De ce am nevoie să mă simt bine? - Pentru că sunt mereu stresat.
- 5 De ce sunt stresat? - Pentru că trăiesc o viață care nu e aliniată cu cine sunt eu.

Acesta este doar un exemplu, dar poți folosi acest exercițiu pentru fiecare întrebare. Poate nu pentru orice întrebare, ci pentru întrebările importante din viața ta – acelea ale căror răspunsuri vor avea un impact semnificativ asupra vieții tale.

Se poate să ajungi la un adevăr care poate să doară, dar acel adevăr este eliberator. Pentru că nu mai acționezi orbește. În sfârșit, ai lumină. Și poți alege altfel, din adâncul sufletului tău.

A găsi răspunsul la „de ce-urile tale” este clar un mare avantaj pe care îl poți folosi când îți dorești.

Într-o lume a bifelor, a task-urilor și a performanței, să te oprești din alergare ca să-ți ascuți sufletul pare o nebunie. Dar nu este. Aceasta este doar iubire față de tine.

Întrebarea „Ce mă inspiră cu adevărat?” e rar rostită. Și totuși, poate fi cea mai importantă întrebare a vieții tale, pentru că de acolo începe direcția potrivită. De acolo vin alegerile care nu te storc, ci te hrănesc.

Și da, se poate întâmpla ca uneori să nu ai răspunsul imediat; poate fi nevoie să îți dai timp și să fii răbdător cu tine și cu tot ce te înconjoară.

Dacă îți faci curaj să crezi un moment de tăcere în agitația zilnică, să stai în liniște, să scrii, să cauți în tine, să te rogi sau să meditezi, adevărul din tine va ieși la suprafață. Nu întotdeauna în forma pe care o aștepti, dar va veni cu blândețe, cu adevăr și cu lumină. Cu acea încredere de care ai nevoie.

„Dacă nu-ți stabilești propriile obiective în viață, riști să muncești toată viața pentru a îndeplini obiectivele altcuiva.”

— Brian Tracy—

Răspunsurile sincere pe care le vei descoperi în interiorul tău nu sunt doar simple clarificări, ele sunt începutul unui drum. Un drum care duce către ceva mult mai valoros decât orice întrebare - către **Obiectiv**. Da, ai nevoie de un „de ce” puternic, dar mai apoi ai nevoie de un scop clar. Fără direcție, e ușor să te pierzi, să rătăcești în haosul zilnic. Obiectivele sunt jaloanele care îți dau sens; ele sunt promisiunile tale față de tine.

Viața noastră, viața ta, merită să fie construită în jurul unor obiective clare:

- pe termen scurt - pentru pașii mici, concreți;
- pe termen mediu - pentru stabilitate și progres;
- pe termen lung - pentru visurile mari, pentru misiunea ta personală.

Atunci când ai obiective pentru tine, pentru familia ta, pentru cariera ta și pentru a da înapoi comunității și Universului, totul începe să capete un contur. Viața nu mai pare haotică, ci ghidată. Deciziile devin mai ușoare, prioritățile mai evidente. Și chiar dacă apar obstacole, și ele sigur vor apărea, drumul rămâne vizibil, luminat.

Dar nu uita un lucru esențial: obiectivul nu este totul. Bucură-te de traseu, bucură-te de viață. Învață din fiecare pas, din fiecare căzătură, din fiecare succes mic, pentru că, paradoxal, cele mai mari câștiguri vin din călătorie, nu din ajungerea la destinație.

Și pe măsură ce înaintezi cu sens pe drumul tău, vei începe să simți și mai multă încredere în tine. Vei realiza că nu ești doar un călător, ci arhitectul propriei tale vieți. Cu fiecare obiectiv atins, vei simți că devii mai împlinit, mai puternic și mai încrezător.

„Schimbarea fără un „De Ce” clar e ca o hartă fără punctele cardinale. Poți merge mult, dar ajungi unde nu-ți doreai.”

Te provoc, cu blândețe și sinceritate, să iei o foaie albă și să scrii răspunsul la întrebarea: „De ce vreau această schimbare?”

Răspunsul nu este pentru mine. Este pentru tine, pentru liniștea și direcția ta.

Spun asta pentru că, în decursul vieții și carierei mele, am cunoscut mulți oameni care, mânați de impuls sau de un sentiment apăsător de „vreau altceva”, au făcut schimbări mari: și-au dat demisia, au divorțat, s-au mutat în alte țări. Însă, la scurt timp după ce și-au schimbat viața, au simțit că ceva nu e în regulă. Noul job nu le-a adus bucuria promisă, liniștea de după divorț s-a transformat în singurătate apăsătoare, iar viața în altă țară - cu alte reguli, alte fețe, altă limbă - s-a dovedit mai greu de dus decât și-ar fi imaginat.

Apoi au apărut regretele, întrebările, frustrarea. Și, în cele mai triste cazuri, depresia. Pentru că nu schimbarea în sine a fost problema, ci faptul că nu și-au clarificat motivul real din spatele ei.

Uite o poveste reală care sper să te ajute să înțelegi mai bine importanța „De Ce-ului”?

Un cunoscut de-al meu – un om capabil, cu experiență, un senior în toată regula - a lucrat peste 7 ani într-o echipă de suport tehnic într-o mare companie de IT. Lucra în echipă cu colegi buni, un colectiv cald și empatic, unde oamenii se ajutau între ei fără să stea pe gânduri. Dar, într-o zi, a început să simtă o nemulțumire.

La o petrecere, după mai multe beri, am avut o discuție cu el în care îmi spunea că vrea să se facă bucătar, că simte nevoia de ceva nou, de un alt domeniu mai liniștit.

A urmat mai multe cursuri de gătit, un domeniu destul de complex. Bucătăria și gătitul erau pasiunea lui ascunsă, iar apoi a primit o ofertă de la altă companie, un restaurant cunoscut. Totul părea perfect. Așa că a plecat, plin de entuziasm și speranță. Doar că realitatea l-a lovit dur și direct în piept. Foarte multă muncă. Activitatea sa în restaurant presupunea extrem de multă muncă. Nimeni nu-și pierdea timpul cu discuții amicale; totul era pe fugă, doar pentru a servi clientul. Totul era rece, calculat, centrat pe productivitate. Nu a fost ce visa el, nu se regăsea în acel domeniu. După trei luni, îmi spunea că n-a reușit să lege nici măcar o conversație prietenească, că era multă agitație și multă muncă fizică. Se simțea deabusolat.

Și după alte trei luni m-a sunat și mi-a spus cu o voce joasă, obosită: „Mi-e dor de echipă, de colegii cu care râdeam, de activitatea din echipa noastră de IT, de zilele când mă simțeam înțeles... Vreau să mă întorc.”

Nu mai conta noutatea. Nu mai contau renumele restaurantului sau complexitatea noului domeniu. Își dăduse seama că luase decizia în grabă, fără să se întrebe: „De ce plec, cu adevărat?” Nu era despre nimic plăcut, ci despre o oboseală emoțională și despre oboseala fizică din bucătărie, despre nevoia de sens, nu de schimbare.

Nu încerc să îți spun să nu faci schimbări. Viața înseamnă mișcare, curaj, evoluție. Dar înainte să faci pasul, întreabă-te sincer: „De ce vreau asta?”

Nu te grăbi să fugi dintr-un loc care te obosește, dacă nu știi exact ce cauți la următorul.

Nu rupe o relație care scârțâie, dacă nu ai privit în profunzime la ceea ce te doare.

Nu schimba totul, doar pentru că „așa simți azi sau în momentul acesta”.

Pentru că, de cele mai multe ori, răspunsul adevărat nu vine rapid, ci din liniște; nu din presiune, ci din claritate.

Așadar, ia-ți timp, reflectează, caută în tine. Pentru că o decizie luată cu adevăratul tău „de ce” în inimă, este o decizie care te va ghida și care nu te va răni.

Și, uneori, asta este tot de ce ai nevoie pentru a merge mai departe cu capul sus.

„De ce” nu e doar o întrebare, este semnătura ta și felul în care spui lumii: „Acesta sunt eu. Așa vreau să trăiesc.” De ce-ul tău este identitatea ta.

Nu te teme de întrebarea asta. Nu o evita. Nu o amâna.

Las-o să-ți devină ghid, pentru că în viață nu e important doar să faci lucruri; e vital să știi de ce le faci. Acolo se face diferența, acolo începe viața ta în direcția corectă.

Rezumat:

Ei bine, pare că ai supraviețuit acestui capitol! 😊

Felicitări ca nu ți-ai pierdut mințile și nici nu ai răsfoit paginile până la final. Dar hai să fim serioși 😊... sau, mai bine, semi-serioși: dacă tot ne batem capul cu găsirea unui nou job, măcar să știm **De ce!** Nu-i așa că e ciudat cum alergăm ca niște hamsteri pe roată și, la final, nu știm cine a pus roata în mișcare?

În acest capitol, ai întâlnit întrebarea mai enervantă decât un copil curios: „**De ce?**”.

Dar e foarte valoroasă! E întrebarea care te scoate din bucla „muncesc-mănânc-dorm-repeat” și te trimite direct la ceea ce contează cu adevărat. Și dacă ai simțit vreun mic cutremur interior citind exemplul cu colegul devenit bucătar (dezamăgit), e semn că începi să cauți unde contează. Deci, ia-ți o foaie, un ceai și curajul de a te întreba cu voce tare: „**De ce** vreau să fac o schimbare?”, „**De ce** vreau un anumit Job?”, „**De ce** vreau asta?”

S-ar putea ca răspunsul să te surprindă sau să te facă să râzi de conștientizarea pe care o vei avea.

Bravo ție că ai ajuns până aici! Știu, pare că ... „e ușor” 😊, dar merită!